

РЕШЕНИЕ

№ 334

гр. Стара Загора, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Веселина К. Мишова

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Веселина К. Мишова Гражданско дело № 20235500100031 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по искова молба от Н. М. Г. и М. С. Г., двамата от гр. Р., с която против Държавна психиатрична болница „Доктор Георги Кисъов“ гр. Р. е предявен иск за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди. Правното основание на иска е по чл.49 ЗЗД.

Ищците твърдят, че са родители на М.Н. Г., който е починал на *** г., след лечение в Държавна психиатрична болница град Р., където е бил настанен на задължително лечение на 14.05.2019 г. с решение № 115/13.05.2019 г. по ЧНД № 477/2019 г. по описа на РС - Ямбол на основание чл.162 по ЗЗдр за срок от 4 месеца поради шизофренно подобно психотично разстройство, параноидна шизофрения. Твърдят, че синът им бил настанен във Второ мъжко отделение с лекуващ лекар д-р Г. и поради изключително тежкото му психично състояние му бил предписан затворен режим на лечение със задължение на лекуващия болничен персонал да контролират възможността на М. Г. да излиза навън предвид абсолютната му непригодност да се ориентира и да разбира свойството и значението на извършеното. Твърдят, че било абсолютно противопоказно той да напуска територията около психиатричното отделение, което не е било оградено, именно защото бил в тежко състояние. Твърдят, че на 23.07.2019 г. около 10 часа синът им е бил изведен на разходка заедно с около двадесет други пациенти, лекуващи се в същото отделение, представляващо извеждането им за около един час на алеята пред отделението, където те са се разхождали или седели на пейки,

пушили цигари и пиели кафе или безалкохолни напитки. Надзорът над пациентите се е осъществявал от медицинска сестра и санитар и на посочената дата такъв надзор над изведените пациенти осъществявали А. З. - мед. сестра в отделението и санитарят Б. Д.. Към 11 часа синът им, тичайки, напуснал алеята и навлязъл в болничния парк, представляващ гора от дървета и храсти. А. З. го викала по име, а Д. тръгнал да го гони, но след минути се върнал и обяснил, че не е успял да догони сина им. Уведомени са били дежурните по болница, както и дежурните служители в РУ на МВР - гр.Раднево. Ищите твърдят, че синът им бил обявен за общодържавно издирване и до *** г. никой не разбрал и не е открил къде е той. На *** г. трупът на М. Г. бил случайно открит от д-р П. в югоизточния край на района на болницата в гъста растителност от треви и храсти. Трупът на сина им е бил в напреднало разложение от сух тип - мумификация без следи от травматични увреждания по запазените части и меките тъкани, без следи от огнестрелно наранявания, от остри оръжия и твърди тъпи предмети. Твърдят, че преди настаняването му при ответника на 14.05.2019 г. с решение от 30.11.2017 г. по НЧД № 1444/2017 г., потвърдено и с решение № 152 от 19.12.2017 г. по ВНЧД № 397/2017 г., РС - Ямбол постановил настаняване в ДПБ - град Р. за срок от 6 месеца. Твърдят, че от 01.12.2017 г. до 19.06.2018 г., освен при ответника, синът им е лекуван и в МБАЛ „Свети Пантелеймон” АД - Ямбол, където пребивавал периодично през периода от месец юни 2017 г. до м. май 2019 г. с една и съща диagnoза - психически и поведенчески разстройства, параноидна шизофрения, параноидно - шизофренен синдром. Твърдят, че психичните отклонения на сина им започнали през 2016 г. и той бил настанен в Център за психично здраве „Проф. д-р Ив. Темков - Бургас” ЕООД от 14.11.2016 г. до 16.11.2016 г.

Ищите твърдят, че отговорност за настъпилата смърт на сина им носи ответникът, който е поел задължение да осигури запазване на живота на пациентите си при положение, че той не за пръв път е бил настаняван на задължително лечение. Част от задълженията на болницата били да не допуска пациент в неговото психично състояние да напуска болницата без контрол и наблюдение. Задължение на персонала е било дори при разходка извън сградата на болницата да се извършва контрол върху местонахождението на болните в затворен режим. Твърдят, че началникът на Второ мъжко отделение в болницата - д-р Г. носи отговорност за извършеното от сина им бягство, тъй като е допуснал възможността той да избяга. Твърдят, че отговорност за бягството носи и директорът на болницата, който е допуснал територията на болничното заведение да не бъде оградена и да няма никаква преграда. Ищите твърдят, че ДПБ – гр. Р. отговаря за действията и бездействията на работещия в болницата медицински персонал в качеството си на възложител на работа. Именно липсата на предприети адекватни

действия на медицинския екип, работещ в ДПБ – гр. Р. спрямо М. Г., е причина за настъпилия вредоносен резултат. Считат, че проведеното лечение на сина им в ДПБ - Р. е в груб разрез с правилата на добрата медицинска практика и лекарската клетва. Нарушени са освен медицинските стандарти, така също и охранителният режим на болните. Твърдят, че не са полагани адекватни грижи за сина им и неговият живот е бил поставен в опасност. Твърдят, че в следствие смъртта на сина им са претърпели неимуществени вреди. Били са силно разстроени и депресирани. Изпитват и до ден днешен непреодолими болки и страдалия по загубата на детето си. Сега не могат да продължат пълноценно и да живеят без него, чувстват се психически разстроени и депресирани, душевно безсилни и физически изтощени, непълноценни са като хора. Твърдят, че от момента, от който разбрали за смъртта на сина им и до настоящия момент продължават да са в непрекъснато тревожно състояние, мислят непрекъснато за случилото се, тъй като считат, че лекарите са причина да почине жив и здрав млад мъж. Не могат да се занимават вече с нищо, нямат сили да се справят с живота, не се срещат с никой, сънуват кошмари и не могат да се съсредоточат върху никаква мисловна дейност. Наложило се да потърсят лекарска помощ поради тежкото им емоционално състояние и душевните им терзания и им била поставена диагноза остра стресова реакция, постравматично стресово разстройство. Синът им имал психическо заболяване, но за тях бил дете и нищо не може да замени неговата загуба. Искат съда да постанови решение, с което да осъди ответника да им заплати обезщетение за претърпените от тях неимуществени вреди в размер на по 200 000 лева за всеки един от тях със законната лихва от *** г. до окончателното изплащане на сумите.

Ответникът Държавна психиатрична болница „Доктор Георги Кисъов" гр. Р. оспорва исковата молба. Твърди, че предписаният затворен режим на лечение не е основание спрямо пациентите да се прилагат по-рестриктивен режим или лечение с по-голяма интензивност или по-високи дозировки на лекарствата. Обстоятелството, че пациент, както в случая като М. Г., е настанен на лечение със съдебно решение на съда, не е основание за ограничаване на правата му на свиждане, кореспонденция, придвижване, включване в културо и трудотерапия и други дейности. Твърди, че за всеки приет за лечение пациент, в това число и по отношение на М. Г., се изготвя индивидуален терапевтичен план. Когато влошеното състояние на пациента бъде овладяно, както е и в случая при М. Г., във фазата на стабилизация, интензивното наблюдение отпада, като приоритетът в грижите се насочва върху получаване на обратна информация на поведение и съобразяване с реалността, социална адаптация с когнитивна корекция при освобождаване на режима с постепенни преходи - с персонал, с други придружители, напълно свободен в района на болницата и къси домашни отпуски в края на седмицата

с близките. Твърди, че категорично М. Г. не е следвало да бъде държан под ключ в отделението. Твърди, че болницата е изпълнила задължението да се погрижи за психичното здраве на пациентите си, в частност за това на М. Г., като е направила всичко възможно да осигури лечение на заболяването му съобразно установения стандарт по психиатрия и добрите медицински практики. Но, въпреки положените грижи, на болницата не са възложени охранителни дейности по отношение на пациентите. Те са длъжни да се грижат за тяхното здраве, но не и персонална и засилена охрана и пазене на всеки един отделен пациент. Твърди, че болницата е изпълнила всички свои задължения по организацията на диагностичната, лечебната и рехабилитационната дейност и грижите за пациентите. Твърди, че състоянието на Г. не е било такова, за каквото заявяват ищците и което състояние да е налагало предписването на постоянен надзор над пациента. Твърди, че към 23.07.2019 г. той не се е намирал в строг затворен дневен режим, тъй като в резултат на положените грижи и проведеното медикаментозно лечение първоначално влошеното му състояние е овладяно, впоследствие подобрено и не е налагало тежко ограничаване правото му на придвижване или по-специален надзор. Твърди, че действително подобен контрол следва да се извършва, но той по-скоро е визуален и целта му е, ако някой от пациентите се отклони или покаже неприемливо или неадекватно поведение, да се докладва на лекуващия лекар, с оглед корекция на лечението. На процесната дата 23.07.2019 г., когато Г. е осъществил самоволно бягство от болницата, той е бил изведен на разходка именно с цел рехабилитация и ресоциализация. Ответникът оспорва твърдението на ищците, че началникът на Второ мъжко отделение в болницата д-р Г. носи отговорност за извършеното от М. Г. бягство, тъй като е ангажиран с психичното състояние на болните и тяхното лечение. При пълната оценка на състоянието на М. Г. е преценено, че същото не налага строг затворен дневен режим. Твърди, че всички лица от болницата, ангажирани с лечението и престоя на Г., са изпълнили своите задължения. Твърди, че не е налице пряка - причинна връзка между поведението на медицинските лица, работещи в ДПБ „Д-р Георги Кисъов“ - Р. и причинената смърт на М.Н. Г., включително и причинени и претендирани от ищците неимуществени вреди. Твърди, че към 23.07.2019 г. М. Г. е бил в овладяно и добро психиатрично здравословно състояние, положително повлиян от проведеното спрямо него лечение, като по този начин като е избягал сам е поставил в опасност здравето и живота си. Счита, че смъртта на М.Н. Г. е настъпила не по вина на медицинския персонал на ДПБ „Д-р Георги Кисъов“ - Р. и е налице принос, който прекъсва причинно-следствената връзка между поведението на медицинския персонал на ДПБ „Д-р Георги Кисъов“ - Р. или на конкретни лица от последния и настъпването на заявеното вредоносно събитие. Твърди, че причината за

смъртта на М. Г. е външен фактор, но не и действия или бездействия на медицинския персонал на ДПБ „Д-р Георги Кисъов“ - Р.. Счита, че ако М.Н. Г. не бе напуснал самоволно ДПБ „Д-р Георги Кисъов“ - Р., не би се стигнало до настъпване на вредоносния резултат. Оспорва съществуването на трайна и дълбока връзка между двамата ищци и починалия. Твърди, че отношенията между ишците и техния син са били влошени, като повод за влошените отношения са станали многократните заплахи, обиди и побой, които М. Г. отправял и нанасял върху родителите си. Всичко това станало повод майка му да се изнесе от семейното жилище, а баща му няколкократно да подава молби до прокуратурата за настаняване за задължително лечение на техния син. За това счита, че за ишците не са настъпили вреди от смъртта на сина им, които да подлежат на обезвреда.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, съобрази становищата на страните и приложимия закон, намери за установено следното:

По делото не е спорно, че ишците Н. Г. и М. Г. са родители на починалия М.Н. Г.. Приживе той е страдал от психично заболяване. Имал е емоционално-волева промяна на личността, психически и поведенчески разстройства вследствие на употреба на психоактивни вещества. Бил е лекуван на няколко пъти в психиатрични заведения. Така за периода от 14.11.2016 г. до 16.11.2016 г. е лекуван в „Център за психично здраве „Проф. д-р Ив. Темков“ – Бургас“ ЕООД с диагноза психични и поведенчески разстройства, дължащи се на комбинирана употреба, психотично разстройство. Изписан с подобрения. За периода от 05.06.2017 г. до 07.05.2017 г. е лекуван в МБАЛ „Свети Пантелеймон“ АД – Ямбол с диагноза психични и поведенчески разстройства, свързани с употреба на канабиноиди, синдром на зависимост. За периода от 23.11.2017 г. до 01.12.2017 г. също е лекуван в МБАЛ „Свети Пантелеймон“ АД – Ямбол с диагноза психични и поведенчески разстройства, дължащи се на употреба на ПАВ, синдром на зависимост, психично разстройство с преобладаване на налудности от параноидния кръг от ПАВ. За периода от 26.02.2018 г. до 02.03.2018 г. е лекуван в МБАЛ „Свети Пантелеймон“ АД – Ямбол с диагноза психични и поведенчески разстройства, свързани с употреба на канабиноиди, синдром на зависимост. За периода от 07.05.2018 г. до 09.05.2018 г. е лекуван в МБАЛ „Свети Пантелеймон“ АД – Ямбол с диагноза психични и поведенчески разстройства, свързани с употреба на канабиноиди, синдром на зависимост. За периода от 14.04.2019 г. до 15.04.2019 г. отново е бил хоспитализиран в МБАЛ „Свети Пантелеймон“ АД – Ямбол със същата диагноза. Постъпил е за лечение по спешност. И за периода от 03.05.2019 г. до 14.05.2019 г. е постъпил в МБАЛ „Свети Пантелеймон“ АД – Ямбол за изготвяне на съдебномедицинска експертиза при стационарни условия и е изписан с

диагноза параноидна шизофрения, параноидно-парафреничен синдром. Имал е емоционално-волева промяна на личността, психически и поведенчески разстройства вследствие на употреба на психоактивни вещества. С решение № 115 от 13.05.2019 г., постановено по ЧНД № 477/2019 г. на Районен съд – Ямбол, М. Г. е бил настанен за лечение по ЗЗдр в Държавна психиатрична болница - Р. за срок от 4 месеца. Постъпва за лечение на 14.05.2019 г. Страните не спорят за това, че Г. е бил настанен в Държавна психиатрична болница – гр. Р. за лечение по ЗЗдр и че преди това също е бил настаняван за задължително лечение с решение № 377 от 30.11.2017 г., постановено по ЧНД № 1444/2017 г. на Районен съд – Ямбол, за срок от 6 месеца. От данните по делото – приетите като доказателства ИЗ, се установява, че по време на това лечение (през 2017 г.) е бягал от болницата три пъти. На 23.07.2019 г. също е избягал от лечебното заведение.

От заключението на назначената и изслушана комплексна психиатрична и психологична експертиза, изпълнена от д-р Д. К. и психолога Н. П., се установява, че М. Г. е страдал от психично разстройство вследствие на комбинирана употреба на ПАВ – алкохол, канабиноиди, стимуланти. Установен е синдром на зависимост. Психичното разстройство е с преобладаване на полиморфни симптоми. Към 23.07.2019 г. при Г. не е установена вредна употреба на ПАВ – алкохол и наркотични вещества, тъй като той е бил в контролирана среда – психиатрично отделение, и психотичната симптоматика е била овладяна, видно от декурзурите в ИЗ. Не са били установявани психотични изживявания (налудности и халюцинации). Поведението му е било подредено и адекватно, без данни за рисковото поведение. Вещите лица дават заключение, че липсват психотични изживявания, адекватното поведение и интелектуално-мнестичните способности, които са били в рамките на нормата, изключват наличието на продължително или краткотрайно разстройство на съзнанието или интелектуална недостатъчност. С други думи, М. Г. е бил в състояние да разбира свойството и значението на действията си към 23.07.2019 г.

Поради овладяване на острото психично състояние след проведеното нервнолептично лечение, М. Г. е бил в състояние да бъде включван в групи за рехабилитация чрез извеждане на разходка, трудотерапия, лечебна физкултура или арттерапия. От поясненията, дадени от вещото лице д-р К. в с.з. от 28.09.2023 г., се установява, че терапията в психиатрията, за разлика от терапията за телесните болести, е триединна: соматотерапия – лечение с медикаменти; психотерапия и социотерапия. При овладяване на острата психотична симптоматика, когато пациентът е в медикаментозна ремисия, се започва рехабилитацията – разходки, трудотерапия и пр.

Така на 23.07.2019 г. Г. бил изведен заедно с още двадесетина пациенти навън, пред отделението, в което е бил поспитализиран. Пациентите са били

придружавани от медицинската сестра А. З. и санитаря Б. Д.. Преди този ден, Г. е бил извеждан на разходка няколко пъти – така свид. А. К. З.. Решение за това кой от пациентите може да излезе на разходка се е вземало от лекуващия лекар по време на визитациите. В случая лекуващ лекар е бил д-р С. Г.. По време на престоя на открито Г., както се разхождал пред отделението и разговарял със свидетелката З., изведнъж хукнал да бяга към гората, която била в близост до мястото, където били пациентите. Свид. Д. тръгнал след него да го гони, но го изгубил от поглед, защото Г. много бързо се шмугнал в гората. Свидетелят се върнал. За случилото се бил уведомен началника на отделението и дежурния полицаи в РПУ. Било проведено претърсване на терена около болницата, но Г. не бил открит. За бягството му били уведомени и родителите му. На *** г. Г. бил открит мъртъв в гористата местност около болницата. Всъщност, страните не спорят по тези обстоятелства, а именно, че Г. е напуснал болницата; че е бил издирван и че трупът му е бил открит на *** г. При извършения оглед и аутопсия е било установено напреднало трупно разложение от сух тип – мумификация и липса на следи от травматични увреждания по запазените кости и меки тъкани. Според заключението на вещото лице от назначената и изслушана съдебномедицинска експертиза д-р С. причината за смъртта на М. Г. не може да бъде установена поради напредналото трупно разложение. По запазените кости и меки тъкани не са установени следи от огнестрелни наранявания, остри оръжия и твърди и тъпи предмети. На дясната раменна кост в областта на лакътната става са установени следи от хищни животни. Състоянието на трупните изменения отговаря те да са настъпили за срок от около 2-3 месеца предвид местонамирането на трупа – сухо и проветриво място, и сезона.

От заключението на комплексната съдебно-психиатрична и психологична експертиза се установява, че лечението на М.Н. Г. по време на престоя му в ответната Държавната психиатрична болница „Д-р Георги Кисъв“ - Р. е било провеждано правилно, в съответствие с изискванията на медицинския стандарт по психиатрия за целия период – от деня на хоспитализирането му 14.05.2019 г. до деня, в който той самоволно е напуснал болницата. Към 23.07.2019 г. Г., с оглед проведеното спрямо него лечение, е бил в състояние да бъде включван в групи за рехабилитация чрез извеждане на разходка, трудотерапия, лечебна физкултура и арттерапия. Вещите лица не са констатирали в ИЗ психотична симптоматика, която би мотивирала неадекватно поведение в ситуацията. По делото няма и доказателства, от които да се направи извод за това, че въпреки провежданото лечение Г. не е бил в ремисия. Самоволното напускане на болницата на 23.07.2019 г. не се дължи на психично заболяване като неговото, а е поведение (постъпка), повлияно от неговите характерови и личностнови особености.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По правната си същност отговорността по чл.49 ЗЗД е гаранционно-обезпечителна и настъпва, след като натовареното лице при или по повод на изпълнение на възложената му работа причини виновно вреди на пострадалия. Предпоставките за ангажиране на отговорността по чл.49 ЗЗД са наличието на вреди, причинени на пострадалия (ищеца); вредите да са причинени от лице, на което отговорният по чл.49 ЗЗД (ответникът) е възложил работа; вредите да са причинени при или по повод на изпълнението на работата, възложена от ответника; работникът или служителът да има вина за причинените вреди (Р-1088-08, IV г.о.; Р-871-08, III г.о.).

В случая ищите претендират да са претърпели неимуществени вреди, вследствие на смъртта на сина им, като считат, че ответникът е отговорен за това, тъй като той е поел задължение да осигури запазване на живота на пациентите си; да не допуска пациент в психично състояние като това на сина им да напуска болницата без контрол и наблюдение, като задължение на болницата било да осигури такъв и при извеждането на пациентите със затворен режим на разходка; че началникът на отделението, в което синът им е бил хоспитализиран, д-р Г. е допускал възможността той да избяга; че директорът на болницата е допуснал територията ѝ да не бъде оградена и да няма никаква преграда, която да ограничава болните да напускат двора на болницата. Считат, че ответникът не е положил дължимата грижа за опазване на живота и здравето на сина им; не е изпълнил съответно съдебното решение за принудителното му лечение; допуснал е при неполагане на дължимата грижа той да бъде изведен на открито, без никакви ограничения и контрол, в резултат на което е настъпила смъртта му.

Съдът намира, че не е налице деяние (действие или бездействие), извършено от страна на болничния персонал, което да е причинило вредите, чието обезщетяване се търси в настоящото производство. Ответникът Държавна психиатрична болница „Д-р Георги Кисъов“ - Р. е лечебно заведение по смисъла на чл.2 от ЗЛЗ. Дейността на лечебните заведения и на медицинските и другите специалисти, които работят в тях, се осъществява при спазване на медицинските стандарти за качество на оказваната медицинска помощ и осигуряване защита на правата на пациента. Медицинските стандарти се утвърждават с наредби на министъра на здравеопазването - чл.6, ал.1 ЗЛЗ. Конкретно дейностите по психиатрия се осъществяват при спазване на стандарта „Психиатрия“, утвърден с Наредба № 24 от 07.07.2004 г. на министъра на здравеопазването. Според разписаните в тази наредба правила за лечение пациентите, които са насочени към психиатрично заведение след влязло в сила съдебно решение, както в случая синът на ищите, по правило се обслужват както всички останали пациенти в

стационара, при зачитане на правата им и при спазване на изискванията на добрата медицинска практика. Наличието на някакъв риск не е основание спрямо тях да се прилага по-рестриктивен режим или лечение с по-голяма интензивност и по-високи дозировки. Лечебните, рехабилитационните и ресоциализиращите процедури не се отличават от процедурите, прилагани при останалите пациенти – така т.4 на чл.1.9 от наредбата. Обстоятелството, че пациентът е настанен със съдебно решение, не е основание за ограничаване на правата му за свиждане, кореспонденция, придвижване, включване в култур- и трудотерапия и други дейности.

Евентуалните ограничения в режима се определят само от параметрите на заболяването – така т.5 на чл.1.9 от наредбата. При постъпване на такъв пациент се извършват обичайните действия за приемане на пациент в психиатричен стационар. Особеното е, че при приемането в психиатричен стационар на тези пациенти за лечение, поради очаквания висок риск от опасни прояви, следва да бъдат третирани задължително като пациент с повишен риск от възбуда, агресия и отказ от прием на медикаменти, при показания - повишен надзор за суицид, и като пациент с висока степен на зависимост от грижи – така т.2 на чл.1.9. До третия ден от постъпването на пациент за лечение ръководителят на психиатричната служба организира клинична конференция за обсъждане на състоянието на пациента. Тогава се изготвя индивидуална терапевтична програма. Основен аргумент при първоначалното структуриране на тази програма е рискът от опасно поведение и повишената нужда от грижи. В следващите етапи на програмата, наред с оценката на риска и нуждата от грижи, все по-съществено значение придобиват дейностите по ресоциализацията на пациента – така т.3 на чл.1.9 от наредбата. Лечението на пациенти, настанени на лечение, се определя от екипа, без да се търси информирано съгласие за това лечение.

В случая е видно от приложената медицинска документация, съдържаща се в историята на заболяването на Г., че тези изрично разписани правила, отнасящи се до установения стандарт за лечение на психиатричните заболявания, са спазени. В този смисъл е и заключението на вещите лица д-р К. и психолога Н. П.. По делото липсват данни медицинският персонал на болницата да е извършил действия или бездействия, които да са в разрез с посочените правила. Затова е неоснователно възражението на ищците, изложено в исковата молба, а и поддържано в писмената им защита, че като е бил настанен за лечение принудително със съдебно решение, правото му на свободно придвижване е трябвало да бъде ограничено и той да бъде принудително изолиран в лечебното заведение за определения от съда период. Както бе посочено по-горе, правата на пациентите, настанени за принудително лечение, не са ограничени, в т.ч. и правото на придвижване, включване в култур- и трудотерапия и други дейности. Вярно е, че при

постъпването му в болницата Г. е бил настанен в отделение от затворен вид, но това не означава, че по време на хоспитализацията му той е трябвало да пребивава там, без да бъде провеждано по отношение на него процедури по рехабилитация и ресоциализация. В тази връзка следва да се има предвид регламентацията за прилагане на мерки за временно физическо ограничаване на пациенти с установени психични разстройства, чрез временното им изолиране в самостоятелно, изолирано и обезопасено помещение, без възможност за достъп до други помещения и пациенти, както и временното им имобилизиране. Тя е изрично разписана в Наредба № № 1 от 28.06.2005 г. на министъра на здравеопазването. Правилата за изолиране се отнасят за пациенти, които са изпаднали в състояние, представляващо пряка и непосредствена опасност за собственото им здраве или живот или за здравето или живота на други лица, какъвто определено не е бил случаят със сина на ищите. Обстоятелството се по време на лечението му през 2017 г. той е осъществявал бягства, не е предвидено като основание спрямо него да се прилагат по-строги и ограничителни мерки. Т.е. липсвали са основания, при овладяна вече психотична симптоматика, той да е ограничаван в придвижването си, в т.ч. и по отношение на него да не се провежда психо- и социотерапия и да бъде лишаван от престой на открито. По делото няма данни, а и твърдения, че пациентът е излязъл на разходка заедно с другите пациенти по свое собствено усмотрение или че това е еднолично решение на медицинската сестра, която е придружавала групата. Напротив, установено е от показанията на свид. З. и свид. Н. В. И., че това е станало по изричното разрешение на началника на отделението. Затова е без значение, че тетрадката за вписване на пациентите, на които се разрешава разходка, не е представена по делото. Освен това такава тетрадка не е предвидена като документ от медицинската документация, изготвяна в ДПБ – арг. чл.152 от Правилника за устройството, дейността и вътрешния ред на болницата. Очевидно е, че тя е водена от сестрата, която участва във визитацията, за улеснение. Неоснователно е твърдението на ищите, че е без значение какво пише в Правилника за устройството, дейността и вътрешния ред на болницата, защото съгласно чл.3, ал.3 от Наредба № 1/11.01.2007 г. на министъра на здравеопазването за условията и реда за провеждане на медицинските дейности, свързани с лечението на лицата с психични разстройства, по отношение на тях (пациентите) не се провеждат програмите за грижи и психотерапевтичните методи, които не са включени в правилниците за устройството, дейността и вътрешния ред на лечебното заведение. Затова неправилно ищите считат, че ответната болница, респ. болничният персонал не е изпълнил съответно съдебното решение за принудително лечение на сина им. Съдът в това производство само и единствено постановява принудителното лечение и определя срок за провеждането му, но не

предписва как то да бъде проведено. Дейността на лечебните заведения и на медицинските и другите специалисти, които работят в тях, се осъществява при спазване на медицинския стандарт „Психиатрия“, утвърден с Наредба № 24 от 07.07.2004 г. на министъра на здравеопазването, като лечението се определя само и единствено от медицински екип.

Без значение за правилността на проведеното лечение е обстоятелството, че Г. е напуснал самоволно няколко пъти лечебното заведение, когато е бил лекуван там преди, и че това е било известно на лекуващия му лекар д-р Г.. Както бе посочено по-горе, като пациент, настанен за лечение, Г. не е бил подложен на никакви ограничения в повече отколкото по отношение на другите пациенти и това е напълно в съответствие с установения стандарт „Психиатрия“. Важното е, че към 23.07.2019 г. той е бил в състояние да бъде включен в групи за рехабилитация чрез извеждане на разходка, трудотерапия, лечебна физкултура или арттерапия, тъй като поведението му е било подредено и адекватно и не е било рисково. Липсвали са всякакви психотични изживявания, психотичната симптоматика е била овладяна. Към онзи момент, когато е избягал от болницата, той е бил в състояние да разбира свойството и значението на действията си, в какъвто смисъл е заключението на комплексната съдебно-психиатрична и психологична експертиза.

Предвидените в чл.49 ЗЗД елементи от фактическия състав следва да бъдат установени във всеки един конкретен случай кумулативно. Липсата на който и да е от тях е основание предявеният иск да бъде отхвърлен, без съдът да изследва останалите. С други думи липсата на виновно противоправно поведение от страна на лицата, спрямо които ответникът се явява възложител на работа, е достатъчно, за да се приеме, че предявеният иск е неоснователен. Затова в случая съдът няма да излага съображения относно вредите, които ищците твърдят да са претърпели, и техния размер, респ. няма да обсъжда събраните по делото във връзка с тях доказателства. Иначе по делото не е установена и пряка причинна връзка между смъртта на сина на ищците, поради която те търпят душевни болки и страдания, и осъщественото от него бягство по време на престоя му на открито. Обезщетение за причинени вреди се дължи само ако от данните по делото се установи, че те са пряка и непосредствена последица от увреждането. Самото обстоятелство, че синът на ищците е избягал, не води непременно до настъпването на смъртта му, респ. увреждането на ищците. По делото не е спорно, че причината за смъртта му не може да бъде установена. Затова е напълно необосновано да се твърди, че ако не е бил изведен навън и не е избягал, е нямало да загине.

С оглед на тези съображения съдът намира, че по делото не се установи лица от болничния персонал, на които ответникът е възложил работата по лечението на сина на ищците, да са извършили противоправно деяние, в

пряка причинна връзка с което за ищите да са настъпили неимуществени вреди. Исковете като неоснователни следва да бъдат отхвърлени.

Воден от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Н. М. Г., ЕГН ***** и М. С. Г., ЕГН *****, двамата от гр. Я., ***, искове по чл.49 ЗЗД срещу Държавна психиатрична болница „Д-р Георги Кисъов“ гр. Р., ***, за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на по 200 000 лв. за всеки един от тях, настъпили вследствие на смъртта на сина им М.Н. Г., заедно със законната лихва, считано от *** г. до окончателното изплащане на сумите, като неоснователен.

Решението може да бъде обжалвано пред Апелативен съд - Пловдив в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Окръжен съд – Стара Загора: _____